

Arrest

nr. 141 774 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X,
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X en X, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 9 september 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 mei 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 9 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: [B.Z.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Haar minderjarige kinderen, [B.A.] [...], [B.M.] [...], [B.A.] [...], [B.Y.] [...], dienen hun moeder te volgen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar

oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het bevel om het grondgebied te verlaten zoals t.a.v. verzoekster en haar kinderen afgeleverd, impliceert in hoofdorde hun terugkeerverplichting naar hun land van herkomst waarvan zij de nationaliteit zouden dragen (Tsjetsjenië – Russische Federatie).

De bestreden beslissing werd evenwel genomen zonder ook maar op enige wijze rekening te houden met het gegeven dat verzoekster en de kinderen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst alwaar zij immers een schending van artikel 3 EVRM riskeren, reden waarom verzoekster en haar gezin op 7 augustus 2006 werd erkend als vluchteling van Russische origine in Polen (zie administratief dossier – ook bevestigd in arrest nr. 125.395 van 10 juni 2014 – stuk 5).

Het arrest RvV nr. 125.395 van 10 juni 2014 t.a.v. verzoekster stelt dan ook (stuk 5):

“De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er een verzoek tot overname werd gericht aan Polen waar verzoekster als vluchteling werd erkend, noch dat de gemachtigde een gedwongen verwijdering plant, nu een bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken op 18 februari 2014. In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan overigens het volgende gelezen worden: “(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Voorts is het ook zo dat een verplij[ch]ting om een bevel om het grondgebied af te geven niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending van artikel 3 EVRM met zich mee zou brengen (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2011-2012, doc. nr. 53-1825/001, 17). De Raad herinnert er aan dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster en haar kinderen riskeren wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM wanneer zij worden teruggeleid naar hun land van herkomst, doch dit evenzoveel wanneer zij desgevallend zouden worden teruggeleid naar Polen.

Immers, betreft verzoekster een weduwe/alleenstaande met vier minderjarige kinderen ten laste, dewelke onbetwistbaar aan een ernstige medische aandoening lijdt (conclusie arts-adviseur DVZ dd. 18.12.2013: “ernstige majeure depressie” – stuk 6), dewelke zonder enig inkomen, noch familiaal of sociaal netwerk volkomen alleen instaat voor de zorg voor haar kinderen, terwijl zij in Polen al eerder haar dochtertje [H.] verloor (overleden wegens de gebrekkige medische zorg in Polen op 14.10.2007 na geboorte op 27.09.2007 – stuk 3b – wat verzoekster mede traumatiseerde t.a.v. Polen) en dewelke aldus met vier minderjarige kinderen ten laste manifest riskeert in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen, op straat in Polen.

Verzoekster – i.t.t. hier in België, waar zij al vele jaren verblijft en de kinderen vast school lopen – heeft geen sociaal netwerk in Polen en niemand die haar – gezien haar ernstige majeure depressie (stuk 6 in fine) – kan bijstaan in de opvang/opvoeding voor haar kinderen.

De kinderen van verzoekster riskeren bij terugleiding naar Polen dan ook te worden geplaatst/gescheiden te worden van hun moeder wanneer zij niet langer in staat zal zijn om nog zelf de zorg voor haar kinderen op te nemen ten gevolge van een “verontrustende opvoedingssituatie” (terwijl het op dit moment met de nodige ondersteuning door school, CAW, OCMW, en kennissen/vrienden in België voor verzoekster wél nog mogelijk is – en ook in het grootste belang van de minderjarige kinderen, die al geen vader meer hebben – om opgevoed en verzorgd te worden door hun moeder).

De kinderen van verzoekster hebben het recht tot vrijwaring van hun eigen belangen (artikel 3, 9 en 10 IVRK) en tot de voorziening dat zij kunnen blijven opgevoed worden door hun (weliswaar ernstig depressieve) moeder.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing in casu dan ook faalt naar recht alwaar op geen enkele wijze omtrent deze dreigende aantasting van artikel 3 EVRM in hoofde van moeder en kinderen, alsook omtrent deze dreigende aantasting van de hoogste belangen van de kinderen zoals gegarandeerd door art. 3, 9 en 10 IVRK en artikel 14/13 Vw. rekening werd [...] gehouden, laat staan gemotiveerd.

Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvSt nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvSt nr. 44.847 van 9 november 1993).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Is niet afdoende gemotiveerd het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt betekend aan een moeder die melding maakt van de minderjarige kinderen terwijl de vader van deze kinderen als vluchteling is erkend.”

(RvS 18 december 2012, nr. 221.809)

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdr[ag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Zelfs indien artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting incorporeert, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

“In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing.”

(V. VEREECKE, ‘Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen’, in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot 81).

Indien niet alle motieven uitdrukkelijk worden meegedeeld kan bovendien wel degelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht samen worden ingeroepen (RvV nr. 85.963 van 21 augustus 2012, punt 2.5 in fine, blz. 11).

Het is bovendien duidelijk dat de lat van de zorgvuldigheidsplicht in casu des te hoger ligt alwaar verzoekster een weduwe/alleenstaande vrouw met vier minderjarige kinderen ten laste is, dewelke al een kind verloor aan de povere medische zorgen in POLEN (waar zij begrijpelijkerwijs door getraumatiseerd werd), zonder financiële middelen of familiaal netwerk, met een medische problematiek (zie dossier 9ter Vw.) terwijl zij tenslotte manifest een kwetsbaar persoon in de zin van artikel 1,12° Vreemdelingenwet uitmaakt.

Op geen enkele wijze mag blijken uit de motivatie in de bestreden beslissing dat hier in werkelijkheid ook maar op enige wijze rekening mee werd gehouden.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Desgevallend zal het na verbreking (of vrijwillige intrekking door verweerder) aan deze toekomen op het dossier te herbeoordelen, ditmaal evenwel conform artikel 74/13 Vw. expliciet rekening houdende met alle individuele omstandigheden van het dossier en inzonder het hoger belang van de kinderen alsook ernstige medische situatie van de moeder van de kinderen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Er dient daarnaast op te worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit een nota van verweerder in het administratief dossier blijkt dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit voormelde wetsbepaling. Verweerder heeft de belangen van verzoeksters kinderen in aanmerking genomen en geoordeeld dat het in het belang van de kinderen is dat zij bij hun moeder kunnen blijven. Verweerder heeft tevens oog gehad voor de nood aan het respecteren van het gezins- en familieleven en, na onderzoek van verzoeksters situatie, geoordeeld dat het familieleven in Polen – het land waar verzoekster werd erkend als vluchteling – kan worden verdergezet. Ook de medische problematiek die verzoekster eerder inriep werd door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing betrokken. In dit verband wees hij erop dat verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, als ongegrond werd afgewezen.

Waar verzoekster nog stelt van oordeel te zijn dat in de motivering zelf van de bestreden beslissing dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat haar bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepaling en dat de formele motiveringsplicht op zich niet inhoudt dat een bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM vertrekt verzoekster van het standpunt dat zij zal dienen terug te keren naar haar land van herkomst en licht zij toe dat dit niet mogelijk is. Zij wijst erop dat zij precies omwille van de risico's die zij loopt in haar land van herkomst in Polen werd erkend als vluchteling. De bestreden beslissing noopt verzoekster evenwel niet om naar de Russische Federatie terug te keren. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder er bij het nemen van de bestreden beslissing is vanuit gegaan dat zij naar Polen, het land waar zij voorheen verbleef en erkend werd als vluchteling, zou terugkeren.

Verzoekster stelt in tweede instantie dat wanneer zij zou moeten terugkeren naar Polen er eveneens een gevaar bestaat dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM zullen worden miskend. Polen is evenwel partij bij het EVRM zodat er mag worden aangenomen dat dit land zich zal onthouden van handelingen die strijdig zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Door te stellen dat zij depressief is, geen inkomen heeft en dat zij in Polen niet kan terugvallen op een familiaal of sociaal netwerk maakt zij daarnaast niet aannemelijk dat zij effectief in een situatie dreigt terecht te komen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen concluderen dat zij in dat land zal worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat de Poolse autoriteiten verzoekster de vluchtelingenstatus toekenden en haar in het bezit stelden van reis- en verblijfsdocumenten, dat niet blijkt dat haar financiële of andere ondersteuning in Polen werd geweigerd en dat uit de verklaringen die werden afgelegd door de overleden echtgenoot van verzoekster blijkt dat er wel degelijk familieleden in Polen aanwezig waren. Door aan te geven dat zij verwacht dat een meer aangepaste opvang zal worden voorzien voor haar kinderen indien zij niet in staat blijkt om zelf de zorg voor deze kinderen op haar te nemen erkent verzoekster daarenboven dat zij verwacht de opvangmechanismen in Polen terdege zullen functioneren. Met betrekking tot de medische problemen waarnaar verzoekster verwijst stelt de Raad vast dat een ambtenaar-geneesheer oordeelde dat deze haar niet verhinderen om te reizen en dat niet blijkt dat verzoekster nood heeft aan een hospitalisatie of mantelzorg. Tevens moet worden gesteld dat verzoekster bij haar verzoekschrift geen stukken voegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de medicatie die zij neemt in Polen voor haar niet beschikbaar of toegankelijk is. Verzoekster toont ook niet aan dat haar kinderen in Polen geen school kunnen lopen. Vele kinderen wiens ouders er voor kiezen opeenvolgend in verschillende landen vertoeven dienen zich trouwens aan te passen aan een nieuw schoolstelsel en lessen in een andere taal en dit gegeven op zich laat niet toe te concluderen dat deze kinderen worden gefolterd of worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De bewering van verzoekster dat één van haar kinderen in Polen overleed omwille van een gebrek aan adequate zorg vindt voorts geen steun in enig stuk en gaat in tegen de verklaringen die verzoeksters, ondertussen overleden, echtgenoot aflegde. Deze gaf immers aan dat zijn kind, H., overleed omdat het prematuur was.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag moet worden benadrukt dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Verzoeksters beschouwingen omtrent de miskenning van de door haar aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zijn bovendien niet meer dan hypothesen. Er blijkt namelijk niet dat de Poolse autoriteiten al te voortvarend overgaan tot het plaatsen van kinderen en dat zij dit doen indien dit niet in het hoger belang van de kinderen is.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat het in het hoger belang van haar kinderen is om te opteren voor een onwettige verblijfssituatie.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder verzoeksters situatie niet op deugdelijke wijze heeft onderzocht alvorens de bestreden beslissing te nemen en er blijkt niet dat er sprake een incorrecte feitenvinding, zodat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK